VII. évfolyam, 36. szám *1951. szeptember 6*

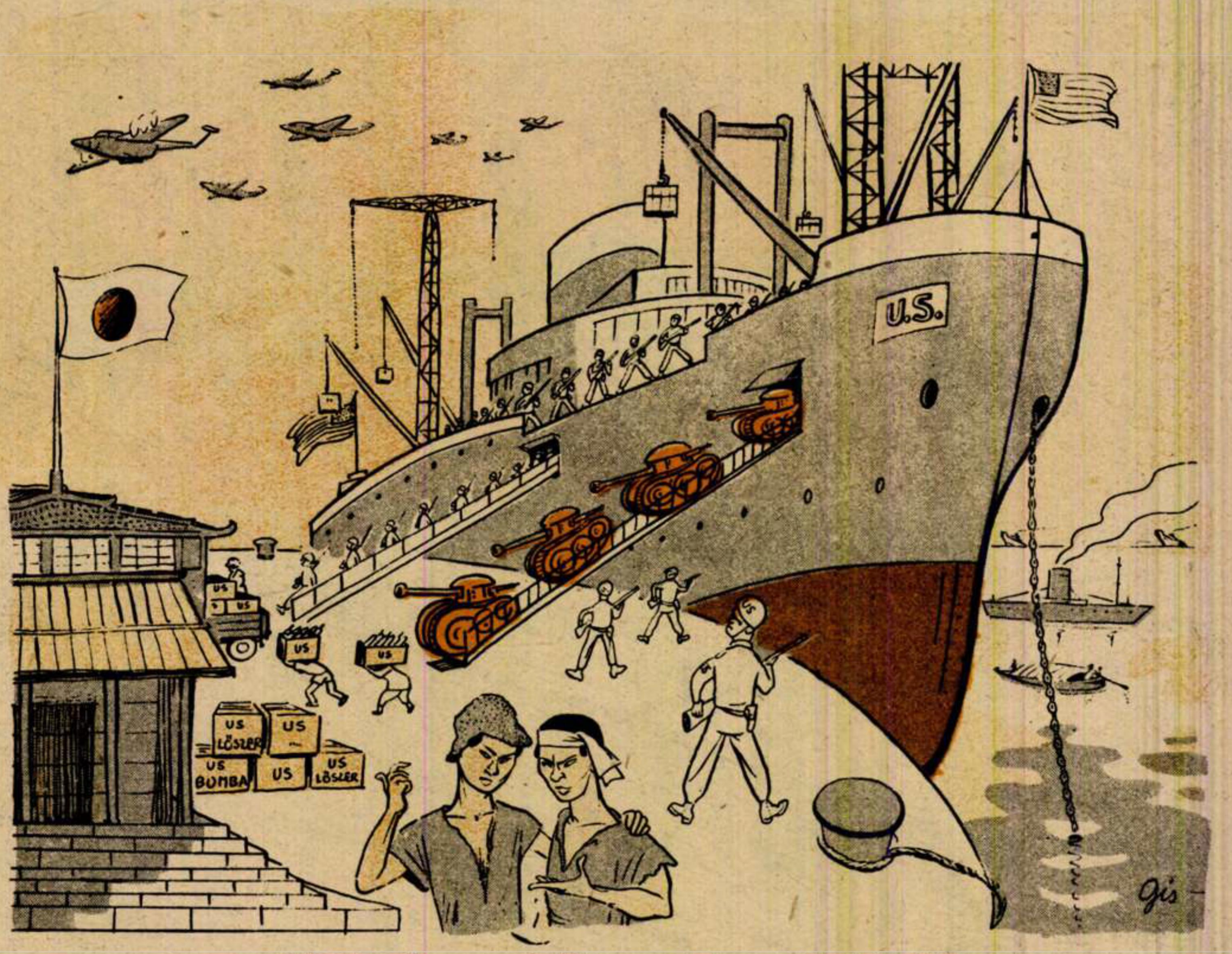
Ludas Matyi

A tervkölcsön sorsolás napján

70 fillér

EGY JAPÁN KIKÖTŐBEN

— Miért hozzák az amerikaiak ezt a sok fegyvert és katonát?
— Mert békeszerződést akarnak kötni velünk.

A PAZARLÁS

Írta: Zbigniow Grotowski

A newyorki kapitalisták tanácskozásra jöttek össze.

— Uraim, nagy veszély fenyeget bennünket! — jelentette ki az egyik wallstreeti hatalmasság, — a búza ára újból esett. A termés igen jó volt. A piacon rengeteg a cukor. Ha ez így megy tovább, tönkre megyünk.

— Bizony, a helyzet nehéz... — állapította meg egy másik milliomos.

A tanácskozás egyik részvevője könnyelműen odavetette:

— Mi lenne, ha a fölösleget szétosztanánk a munkanélküliek között?

A konferencia tagjai gyülölködő pillantásokat lövelték feléje.

— Csak ne olyan hevesen! Az ilyen tréfákért könnyen az Amerika-ellenes Tevékenységet Vizsgáló Bizottság elé kerülhet. Különös milliomos ön... A munkanélküliek között szétosztani... Hát még mit nem? Hiszen azok az üresbendőjű alakok meg sem ennék, hanem eladnák és még jobban lenyomnák az árakat...

— A tartalékkészletet a tengerbe kell vetni, ahogyan azt Braziliában már régóta, eredménnyel csinálják.

Ezt a javaslatot végül elfogadták.

Az óceán partjára egymás után futottak be a „fölösleges" élelmiszereket tartalmazó szállítmányok. Természetesen gondoskodtak a megfelelő kíséretről is, nehogy a kiéhezett munkanélküliek „kifosszák" azokat.

Az árunak a tengerbevetéséhez 10.000 munkanélkülit alkalmaztak.

— Mi lesz a fizetésünk? — kérdezték a felfogadott munkások.

— Minden tengerbe hajított tonna búza után egy kilót adunk fizetés címen.

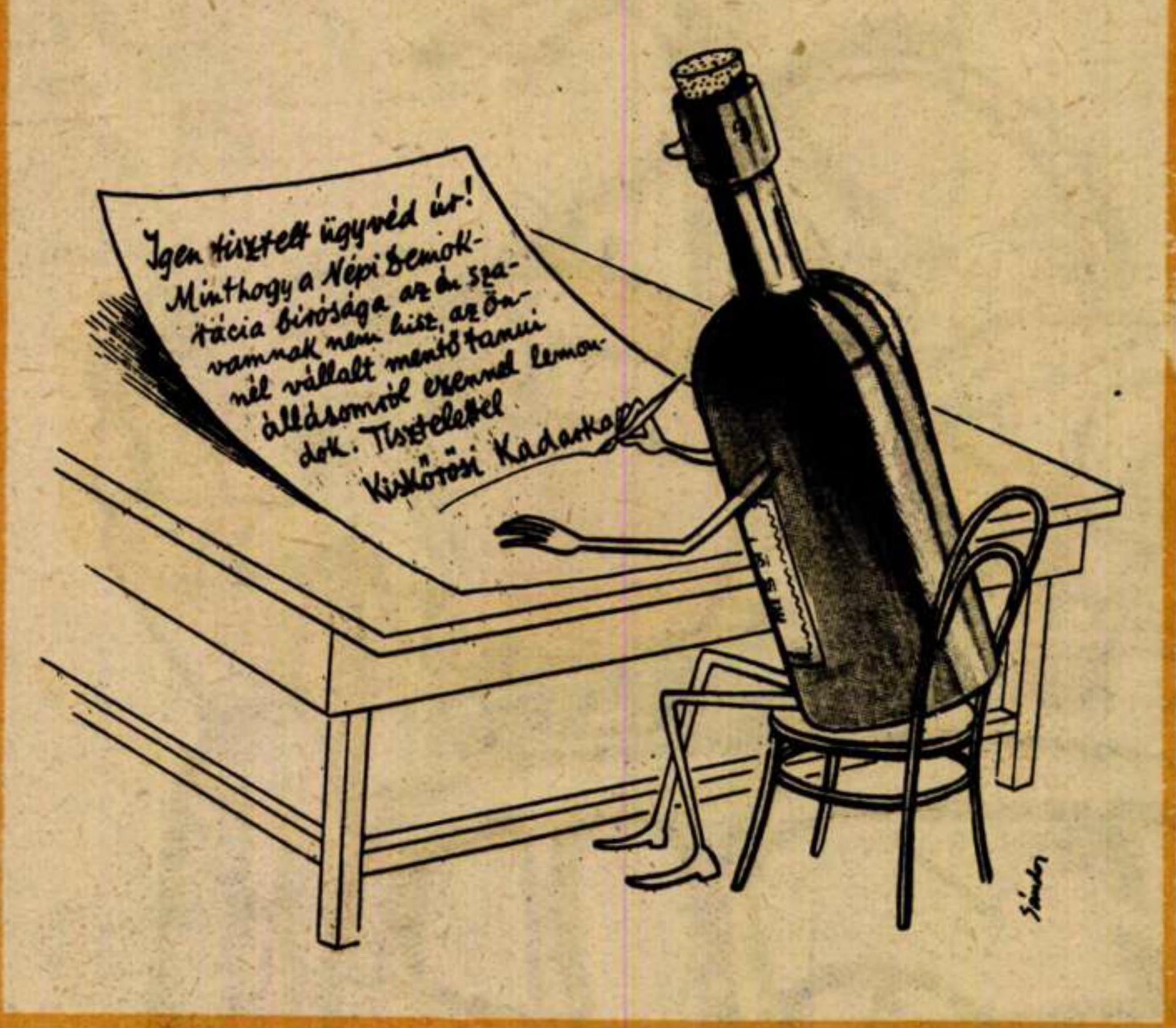
A „munka" elkezdődött.

Néhány nappal később a kapitalisták értekezlete ismét összeült.

Az aki a tengerbevetést javasolta, megható beszédet mondott:

— Uraim.... bűnös pazarlás az, ami történt... Ki az oka annak, hogy ilyesmi előfordulhatott? Hogy engedhették meg ezt a tékozlást? Felelősségre kell vonni azokat, akik az élelmiszereket tengerbe vető munkásokkal ilyen megállapodást kötött. Egy tonnáért egy egész kilogrammot fizetni! Én hajlandó vagyok kötelezni magam arra, hogy akár holnap 100.000 munkanélkülit állítok munkába, olyanokat, akik boldog örömmel dobnak egy tonna búzát a tengerbe egy félkilóért is. Uraim, elvégre takarékoskodnunk kell.

Az ittas állapot — NEM ENYHITŐ KÖRÜLMÉNY TÖBBÉ!

AMINEK NEM SZABADNA LENNIE

ÉRTEKEZLETEN
– Csak mondja fiam, mondja bátran!

NÉGYSZEMKÖZT
— Hogy merészelte?

118 millió ujjlenyomat

A New York Herald Tribune írja, hogy az FBI, az amerikai titkosrendőrség, 118 millió amerikai ujjlenyomatával rendelkezik.

Káprázatos szám: száztizennyolcmillió ujjlenyomat. Hiszen ujj sincs sokkal több Amerikában. Ebben a hatalmas ujjlenyomattárban mindenki benne van. Ott a négerek ujjlenyomata, a néger nem szökhet meg a lincselés után; az ujjlenyomat alapján megtalálják a holttestét. És ott a fehérek ujjlenyomata, és ott a cowboyok ujjlenyomata, és ott a farmerek ujjlenyomata, és ott a zongoraművészek ujjlenyomata is; mert Amerikában lehet valaki munkanélküli, de nem lehet ujjlenyomatnélküli.

Mindenkinek ott van szóval az ujjlenyomata, az amerikai rendőrség, amely a világ legszigorúbb és legerélyesebb rendősége, ha nem bűncselekményekről van szó, nem ismeri a tréfát.

Csak Trumanról nem vettek ujjlenyomatot.

Nem azért, mert ő az elnök.

Hanem azért, mert az ő ujjlenyomata már úgyis rajta van egész Amerikán.

HÜLYÉK INTÉZETE

Olvasom, hogy az egyik nyugatnémet újság munkatársának szemet szúrt, hogy Nyugat-Németországból szenet szállítanak Amerikába és Amerikából szenet szállítanak Nyugat-Németországba. Elkezdett nyomozni és kiderítette, hogy a nyugatnémet szenet hajókra rakják, meghajóztatják egy kicsit és aztán egy másik nyugatnémet kikötőben kirakják a hajóból, mint amerikai szenet kétszeres áron.

Ilyen játékot ezideig csak a hülyék intézetében játszottak; ott azonban nem keresett rajta senki és nem fizetett rá senki; és ha bejött a főorvos, vagy az ápoló, rögtön abbahagyták. Nyugat-Németországban azonban az amerikai tőkések keresnek ezen a játékon és a nyugatnémet dolgozók ráfizetnek erre a játékra és nem jön se a főorvos, se az ápoló.

És ha jön is a főorvos meg az ápoló, nem lép közbe, hanem megveszi kétszeres áron a nyugatnémet amerikai szenet.

MADRIDI ÉJSZAKA

(Holdfényes éjszaka. Egy madridi ház patiojában egymás mellett ül Don Ramon és Senorita Inez. A távolban a La Palomát játsza édesen egy gitár.)

DON RAMON: Senorita Inez...
SENORITA INEZ (álmatagon): Tessék...
DON RAMON: Egyedül vagyunk, Senorita?
SENORITA INEZ: Egyedül...
DON RAMON: Ó, Inez...
SENORITA INEZ: Beszéljen...
DON RAMON: Oly rég vártam ezt a pillanatot...
SENORITA INEZ: Én is...
DON RAMON: Most végre megmondhatom...
SENORITA INEZ (boldogan): Mondja! Mondja!
DON RAMON: Most megmondom...
SENORITA INEZ: Mondja! Mondja!
DON RAMON (a füléhez hajol): Francot fel kellene akasztani!
SENORITA INEZ (csalódottan): Ó, csak ezt akarta mondani? Ennyi az egész?
DON RAMON (boldogan): Miért? Mit kellett volna mondanom?
SENORITA INEZ (bensőségesen): A Trumant is...

G. M.

Ellen-VIT

(Az imperialisták a berlini VIT ellensúlyozására „ellen-VIT"-eket rendeztek.)

— Hol van a harmadik résztvevőnk?

Húzás holnap!

(Egy házaspár beszélget)

— Asszony! Pénz áll a házhoz!

— Annyi baj legyen!

— Itt áll az ujságban. Megtartják a Tervkölcsön nyereménykötvényeinek harmadik sorsolását.

— Legokosabb volna a százezer forintos főnyereményt megütni.

— Az nem jó. Abból többet vonnak le. Megelégszem tízezerrel.

— Helyes. Aztán mit csinálunk a pénzzel?

— Először is legalább kétezerért új nyereménykölcsönt veszek az Államtól.

— Igazán?

— Másképpen hogyan akarsz nyerni? Kinek adjak kölcsön, ha nem az államnak? Dezső bátyádnak, aki a multkori huszast se adta vissza? Az államtól eddig még minden kölcsönt visszakaptam, iskolákban, gyárakban, könyvekben, hidakban. És képében is. Egy kis szerencsével még nagyobb nyeremény is üti a markunkat. Itt van például ez a tízezer! Mit vegyünk rajta?

— Praktikusat; háztartásban szükséges dolgokat.

— Helyes. Először is veszek magamnak egy Csepel motorbiciklit.

— Hogyne! Hogy még elgázolj valakit. Inkább veszünk elsősorban nekem egy új irhabundát. Ez a praktikus. Irhabundával még soha senkit el nem gázoltak.

— Nem azért nyertem a sok pénzt, hogy rögtön elöltözködd! Én már régen vágytam modern horgászfelszerelésre, azt minden esetre megveszem. Kétezer forint.

— Megőrültél? Kétezer forintért annyi halat hozok neked a csarnokból, hogy évekig eheted a halpaprikást. Inkább csináltatok egy szürke kosztümöt.

— De előbb jön a motorbicikli. Nem azért nyertem tízezret, hogy még egy rongyos motorkerékpárt se vegyek magamnak!

— En nem azért drukkoltam, hogy még egy rongyos irhabundát se csináltassak magamnak!

— Rongyosat? Hiszen az előbb azt mondtad, hogy vadonatújat akarsz vásárolni.

— Ezt nem lehet viccel elintézni. Azonnal adjál ide ötezret a nyereményből.

— Egy vasat se...

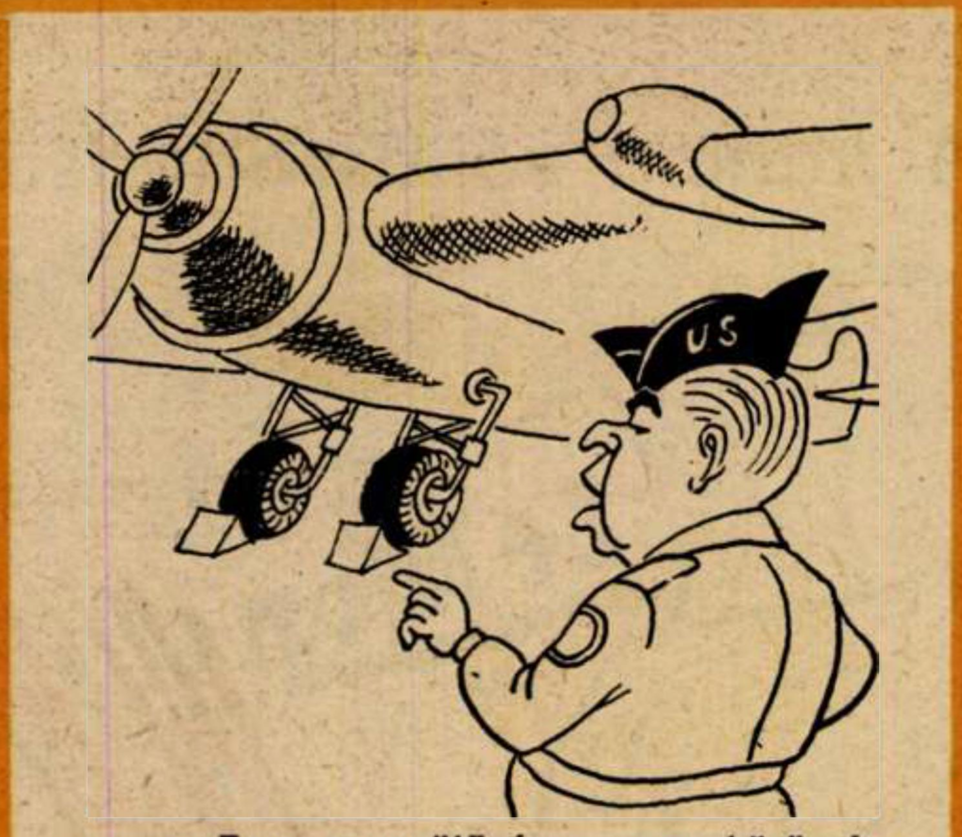
— Igaza volt a mamának, amikor azt mondta...

— Na jól van, a nyeremény felét neked adom. (Ontelten nyúl a zsebébe.) Most jut eszembe, csak holnap lesz a húzás...

— Jól van, öregem, egy napig igazán várhatok. Ráérsz holnap ideadni...

Tardos Péter.

KÉPES HIRADÓ
A KESZONI HELYSZINI VIZSGÁLAT *lefolyásáról*

— Ez nem repülőgép, ez egy közönséges varju!

— Ez nem bombatölcsér, ez egy közönséges virágágy!

— Ez nem bedöglött bomba, ez egy közönséges repedt fazék!

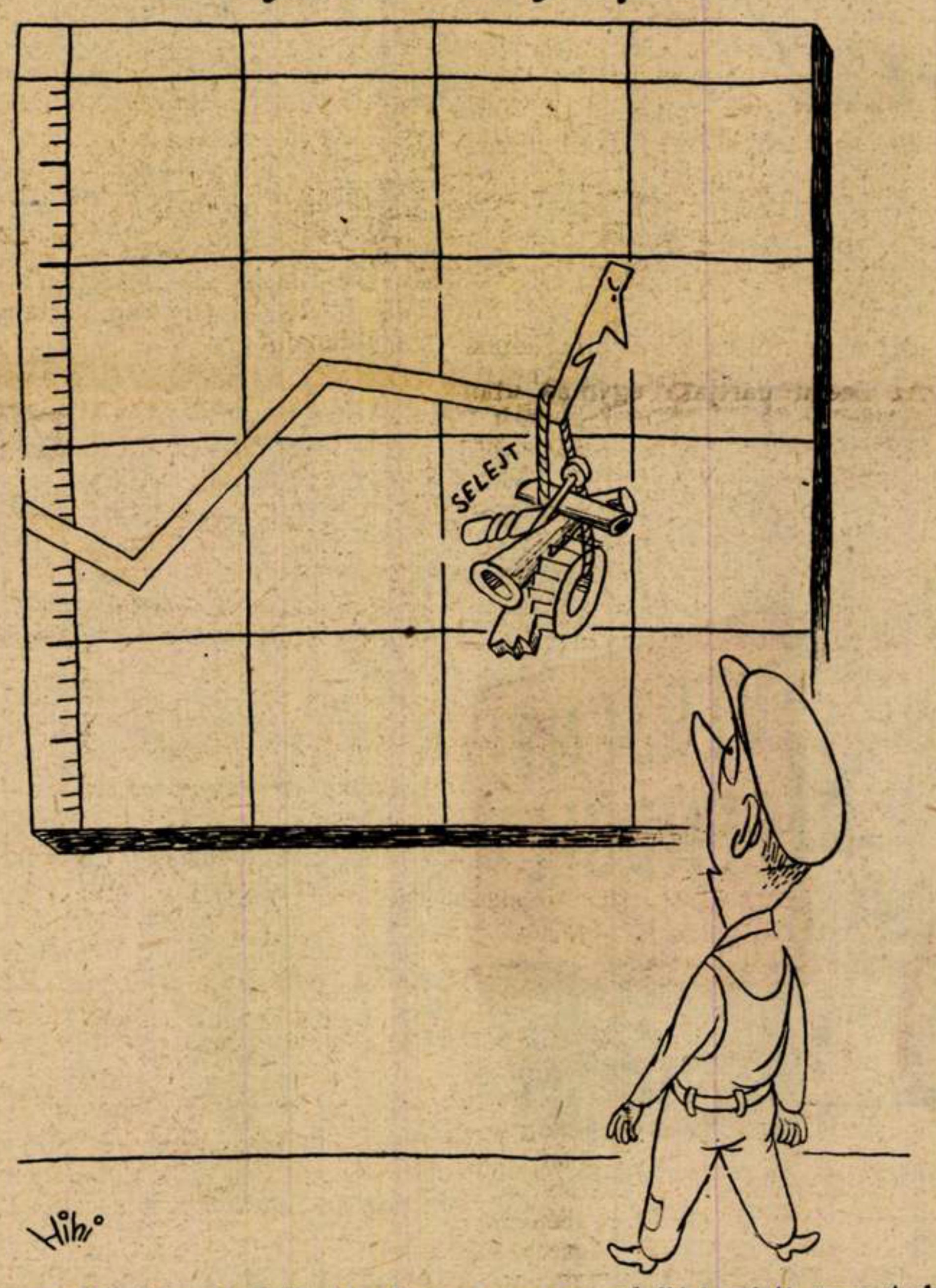

— Ez nem halott, ez egy közönséges alvó!

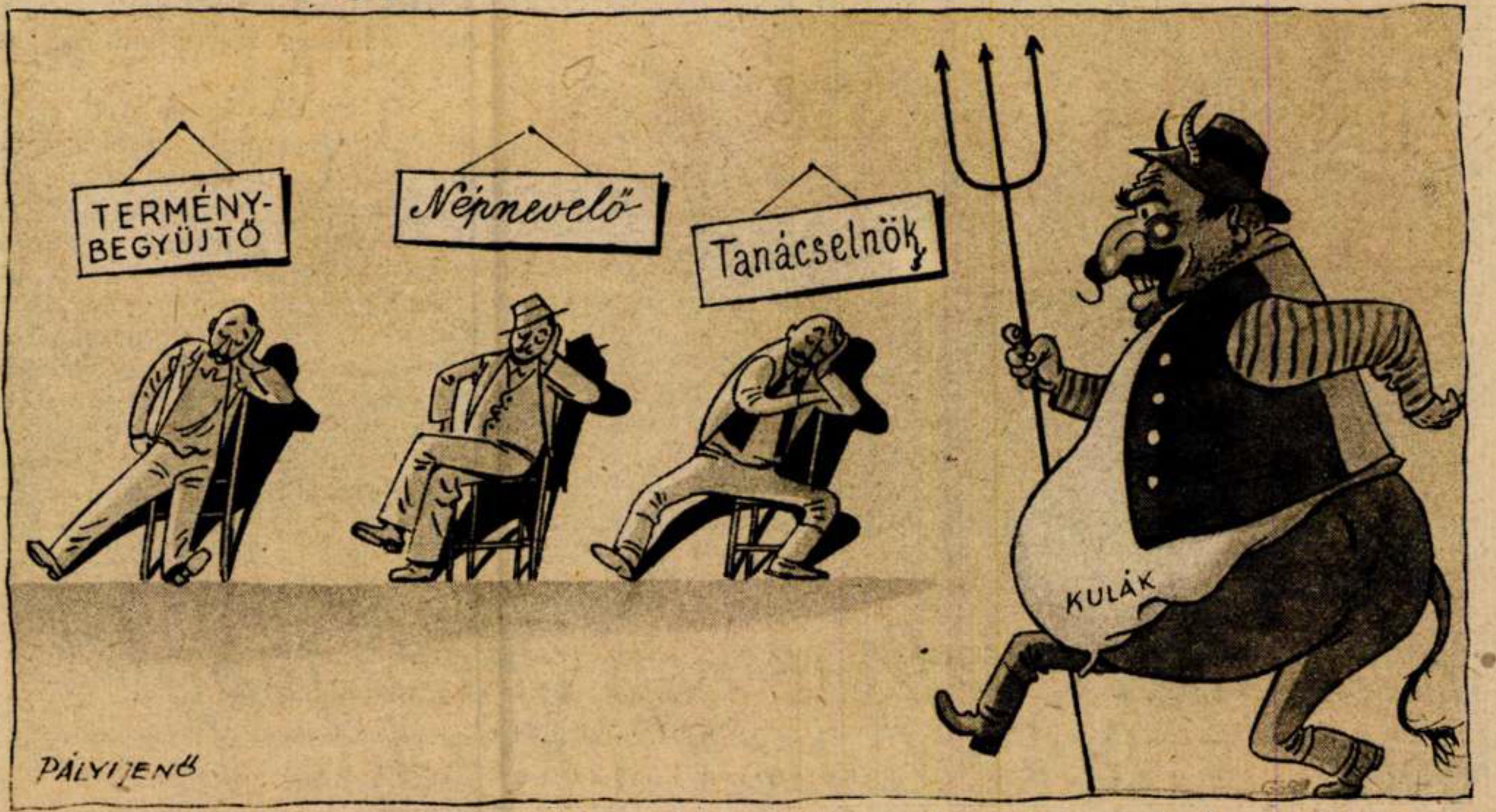
— Ez nem hazug csirkefogó, ez egy közönséges amerikai ezredes...

Megszólal a grafikon

— Mit bámul? Láthatja, hogy a maga selejtjei miatt nem tudok feljebb jutni!

Egyik a másikból következik

Miért alszik a terménybegyűjtő ebben a faluban? Mert a népnevelő is alszik. És miért alszik a népnevelő? Mert a tanácselnök is alszik.
Az ilyen faluban viszont az ördög nem alszik!

AKI NEM TUD BESZÉLNI

Ormos szakit utóbbi időben rengetegen biztatták, hogy szólaljon fel a különböző értekezleteken. Nem tudok én egy kukkot se beszélni, hárította ő el erre a figyelmet és hivatkozott satnya, gyermeteg, lehetetlenül pici szókincsére. Legyél népnevelő, mondták neki. Én népnevelő? — hökkent meg Ormos szaki, s hivatkozott a nyelvére melyet képtelen szólásra birni, s hivatkozott a népre, amelyet képtelen nevelni.

Persze van azért, hogy tud beszélni Ormos szaki, ezért bemutatjuk őt, mint önkéntes népnevelőt:

— Na gyere be a büdös mindenit neki, lerántunk egy fröccsöt, aztán irány haza. Te, egész Pesten nincs ilyen vinkó, aranyzöld szín, keserédes nektár, ha szádba csurog, elájulsz a gyönyörtől, úgy itatja magát, mint a tej, ha két kupával beöntesz, mámoros vagy, mint akit szüzlány csókolt szájon. Na gyere, stb., stb.

És bement az illető egyén, Ormos szaki népnevelése remekül sikerült.

Ami viszont azt illeti, hogy nem tud magyarázni s legtöbb esetben kénytelen kukaként viselkedni, arra álljon magyarázatul a következő eset.

Ormos szaki: Puskás kapja a labdát. Kidribliz három pofát. Dobja Kocsisnak. Kocsis át Budainak. Rudas rászalad. Kicicázza, gyönyörű íveléssel szúrja kapura, bumm! Vinkli. Érted? Egyenest bele a sarokba. Mészáros ugrik. Késő. Érted? Késő. Olyan lövés volt, mintha ágyúval szúrták volna meg. Az áldoját neki, ilyen lövést utoljára 45-ben láttam, amikor a Spárta játszott a Fradival, s akkor is kint vagyok a meccsen és olyan jó borus idő volt, éreztem, hogy az eső rázendít, de vállaltam az áldozatot és...

Tehát, mint látjuk, némely esetben magyarázathoz is ért Ormos szaki, sőt áldozatvállalásra is képes, jóllehet hivatkozott többrendbeli porcleválására, idült gége-, máj-, szív-, epe-, tüdőbajára, amelyek lehetetlenné teszik, hogy munkáján túl különböző ügyekben akárcsak fél lépést is tegyen.

A napokban újra megkérték, hogy a szakmát érintő kérdésben szólaljon fel a termelési értekezleten. Nem — mondta velősen — képtelen vagyok értelmes mondatot kinyögni, képtelen vagyok bármiféle értelmes beszédre. Na gyerünk, szólt barátjának és elindultak. Kérlekszépen, mondta hazafelé, kapom az ászt, plank tíz kézben, azt hiszem, minden rendben, már hárman besokaltak és durr, akkor beüt a ménkű, a bank is huszonegy. Na most szólj hozzá?

Még ma is beszélnek, ha el nem hallgattak.

N. S. J.

Hát még ha . . .

— Klárika, ha keresnének, értekezleten vagyok.

— Mit mondjak, mikor végez?

— Két-három óra mulva. Ugyanis villámértekezletet tartunk.

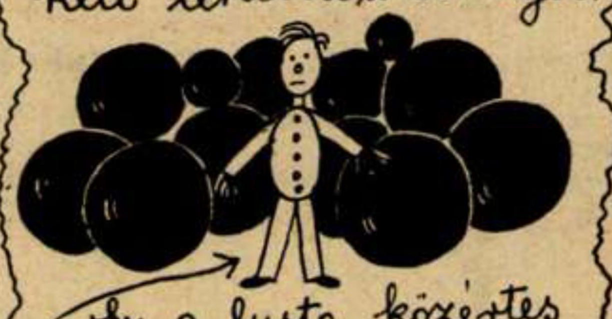
Hangtalan Heti Hiradó

Ezek a kisgyerekek, akik most lettek elsőosztályosok, a szabadság ikertestvérei, mert egyidőben születtek vele.

Rendelet jelent meg, hogy a Közértben a vevők kívánságára meg kell lékelni a dinnyét.

Ez a lusta közértes azt szeretné, ha jövőre a földművelési miniszter elrendelné, hogy a dinnyét lékkel kell termelni

NE DOBJA EL
szeptemberben sem az esélytelen igazoló szelvényeit,
ŐRIZZE MEG
az esélyes szelvények tárgynyeremény szelvényeit is,
MERT
szeptemberben is van tárgynyeremény sorsolás és
MINDEN TOTÓSZELVÉNY,
amely a szeptemberi 35—39 fogadási heteken a heti játékban résztvesz, még akkor is
NYERHET
a tárgynyereménysorsoláson, ha egyetlen találat sincs rajta.

HETI *Krónika*

SZERÉNY KÉREGETŐK

— Te Omár, ezek az angolok miért fordították felénk a hadihajók ágyucsöveit?
— Biztosan kérni akarnak valamit.

EGY MILLIÁRD ÉS EGY MILLIÁRD

— A dolgozóktól egymilliárd tiltakozást kaptunk, hogy ne csináljuk meg a japán békeszerződés amerikai tervét.
— De a tőkésektől egymilliárd dollárt kaptunk, hogy megcsináljuk.

ÉPITSOK, SZÉPITSOK ISKOLAINKAT

— Miért nézi magát folyton a tükörben?
— Kérem, én leányiskola vagyok.

SZABAD FEHÉR KENYÉR KERÜLT FORGALOMBA

— Nem tetszik nekem ez a fehér kenyér.
— Miért?
— Mert van.

A francia sajtószabadság

Helyes!

GÉPKOCSIVEZETŐ: Hallja, bürokrata úr, ha még egyszer megnyomja a féket, ledobom a kocsiról!

URBÁN ERNŐ

UBORKAFA

KUTYÁRA A DÉR

A hetivásár napján Sántha Cézár már hajnali négykor talpon volt. Jött-ment, föl-alá sétált mint a ketrecbe zárt oroszlán s hogy izgalmát csillapítsa, négy ízben is a szilvóriumos kupicahoz folyamodott.

— Végre! — szakadt föl kebeléből a megkönnyebbülés sóhaja, mikor öt óra tájt Csekmeki úr rányitotta az ajtót.

— Csak semmi izgalom, — nyugtatta meg a körzet főszarusát Csekmeki úr.

— Minden a legnagyobb rendben van. Az NV. összes erőit mozgósítottam.

— Hát a kosarak?

— A helyükön. A mázsáló ház mellett. A biztonság, vagyis a hivatalos színezet kedvéért cédulákkal láttam el őket. A cédulákon pedig ez áll: ára 12 forint. Pecsét. Olvashatatlan aláírás.

— De hiszen...

— Tudom, tudom, — intette le a főszarust Csekmeki. — Az apósom tíz forintban számította a trágyagyüjtő kosarakat. No és? Mi az a két forint? Semmi. Elvégre nekünk is jár valami a fáradozásért!

Mit szólhatott erre Sántha Cézár? Nem sokat, legföljebb annyit, hogy most már mindegy. Szerencse föl, Csekmeki!

S a két cimbora, a hajdani kupec és a közigazgatás kidöntött oszlopa, a bélistázott főjegyző, elindult, hogy élete nagy játszmáját megjátssza. Az uborkafa tetejének megmászásához bokros érdemeket szerezzen.

A marhavásártérre érkezve Sántha Cézár megállt és teli tüdővel szívta be a hajdan olyannyira imádott tehén-szagot. A szagtól az emlékek raja lepte meg és valósággal hősi erőfeszítésre volt szüksége, hogy türtőztesse magát s a legelső gazdához oda ne álljon egy kis jóízű alkudozásra.

— Csillapodj, Cézár, csillapodj, — vett erőt magán. — Töltse be lelked új hivatásod. A Szaru és Szőrgyüjtő első embere vagy, nem pedig holmi levitézlett kupec.

Azzal a fejébe húzta gépészsipkáját s a vezetőkáder öntudatával a mázsáló ház felé indult.

Am alig tett pár lépést, inai rogyadozni kezdtek, a térdébe reszketés állt bele s csak a jószerencse óvta meg egy kiadós gutaütéstől.

— Hát ez, hát ez... — hebegte és támasztékot keresve Csetneki úr karja után kapott.

Mindez pedig azért történt, mert a mázsáló ház mellett, a szalmakosarakra mutogatva Bunkóczi Menyhárt ágált s így bíztatta kosárvételre a morgolódó atyafiakat.

— En mondom, emberek, én: Bunkóczi Menyhárt, hogy most az egyszer helyes a hatóság intézkedése. Ossze kell gyüjteni, egyenest ezekbe az ügyes kis kosarakba kell pottyanttatni a trágyát. Engem korlátoztak, marhám is csak ez a kettő maradt itt ni, mégse sajnáltam a kosárért a tizenkét forintot. Ha törvény, hát törvény. Fő a talajerőutánpótlás és a sovány földek följavítása. Mert erre kell a trágya. Erre szolgál a hatóság intézkedése...

Sántha Cézár csak nézett.

Nem hiába volt Bunkóczi Menyhárt a mindenkori kormány mindenkori főkortese, meg kell hagyni, érti a dolgát. Azt is tudja, hogy olyan tömegcikk esetében, amilyen jelenleg a kosár, a legfőbb tényező az első vevő. Példáját látva csak úgy özönlik utána a vásárlók sokasága.

És valóban! Alig hangzott el Bunkóczi Menyhárt szózata, rövid töprengés után megkezdődött a vásár, a szalmakosarak tömeges kiváltása. (A 12 forint, melyből 10 Bunkóczi Menyhártot, 2 pedig a Sántha Cézár és tsa céget, vagyis Csekmeki urat illeti.)

Sántha Cézár azt se tudta, hova legyen örömében! Lelki szeme előtt megjelent a trágyával teli emésztőgödör. Látta magát, amint odaáll Bankó község tanácsa elé és azt mondja: — Ez még csak a kezdet. Ezzel csak ötleteim életrevalóságát kívántam bebizonyítani. A nemzetgazdaság érdekeit igazán csak akkor szolgáljuk, ha a tehenek szarvából rendeleti úton tíz centit lefűrészeltetünk.

— Nyert! — mondja majd erre a tanács s a korszakalkotó gondolat nagyszerűségétől lángot fogva elrendeli a tehénszarvak megkurtítását. Dicsőség! Diadal! A kezdeményezés országos méreteket ölt. Sántha Cézárt kitüntetik s autót adva ülepe alá, megteszik az újfajta szarugyüjtés országos szervezőjének.

Mindezt látta s oly tisztán látta Sántha Cézár, hogy a vásári sokadalom is eltünt előle. Ezzel magyarázható, hogy nem vette észre azt a kőpipás, időses, tutajbajszú atyafit, aki Bunkóczi Menyhárthoz könyökölte magát és így tette föl neki a kérdést:

— Aztán mondja csak, ki ennek az izé... kosaras trágyaszedésnek a felelőse?

— Hogy kicsoda? — készségeskedett Bunkóczi. — Látja ott azt a gépészsipkás kartársat? Hát ő. Ot bízta meg vele a tanács.

— Aha, — nyomta erre szemébe a kalapját a tutajbajszú atyafi.

Azzal továbblépett és a tanácsház felé irányozva lépteit, így dörmögött magában:

— Beste, szemtelen kupece! Nem elég, hogy negyvenháromban rámsóztad a Magdolnát, azt a randa, rúgós marhát, most a szarvak fűrészeltetésével meg a trágyaszedéssel akarsz lóvá tenni?

S így esett, hogy Sántha Cézár, aki már azt hitte, hogy karrierje végkép megvan alapozva, perceken belül lebukfencezett az uborkafáról. A tutajbajszú atyafi ugyanis (ugyanaz, aki alig egy hete Sántha Cézárt pipaszárral hegedülte el Zsendice községben) a tanácsházból egy tanácstaggal és egy markos rendőrrel tért vissza. Széttaszigálta a vásári sokadalmat és a halálsápadt Sántha Cézárra mutatva így kiáltott:

— Ü az! Fogják meg! Ü szédíti a népet. Ü tartatna tizenkét forintos kosarat a marháink alá.

Kutyára dér, — kupecre bilincs! Vagy ahogy a példák sora bizonyítja: eddig még nem akadt törtető, aki előbb vagy utóbb le ne pottyant volna az uborkafáról! Pláne, ha akadt, aki az uborkafát idejében és istenigazából megrázogatta.

Mert ez a dolog nyitja, veleje és tanulsága!

(Vége.)

Ilyen a kultúrfelelős szobája előtti folyosó a színházi bérletezés idején

— de a pirossal rajzolt figurák csak akkor érvényesek, ha a kultúrfelelős helyes egyéni agitációt fejt ki.

Truman figyelmébe: A felkelő nap országából könnyen lehet a felkelő nép országa!

Amerikai megszállás Nyugateurópában

(Ludas Matyi térképe)

KÖNYVNAP VIDÉKEN

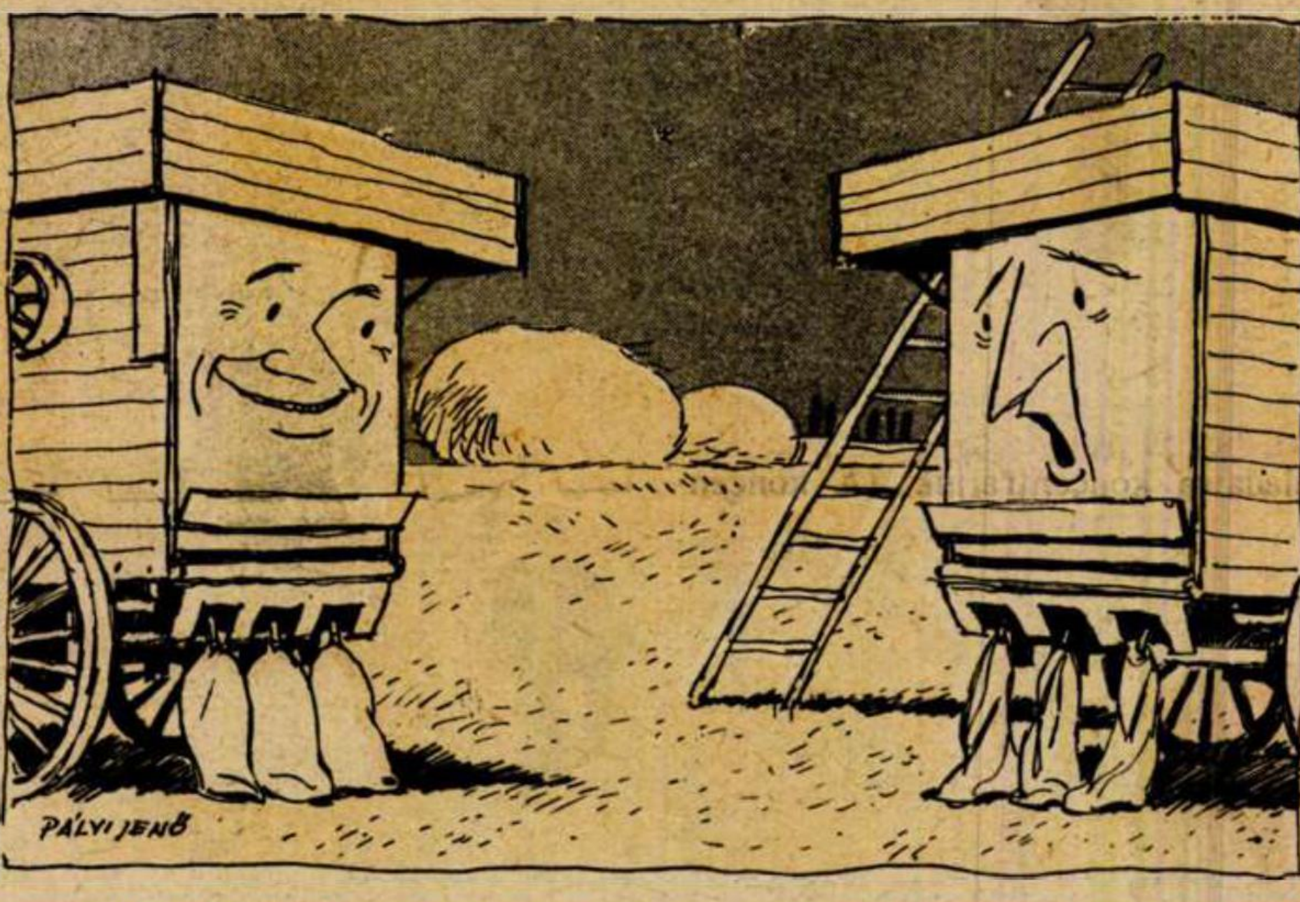
— Az ördög bujjék ebbe a könyvnapba, már olvasnak is ellenem!

Új intézmény a fővárosban

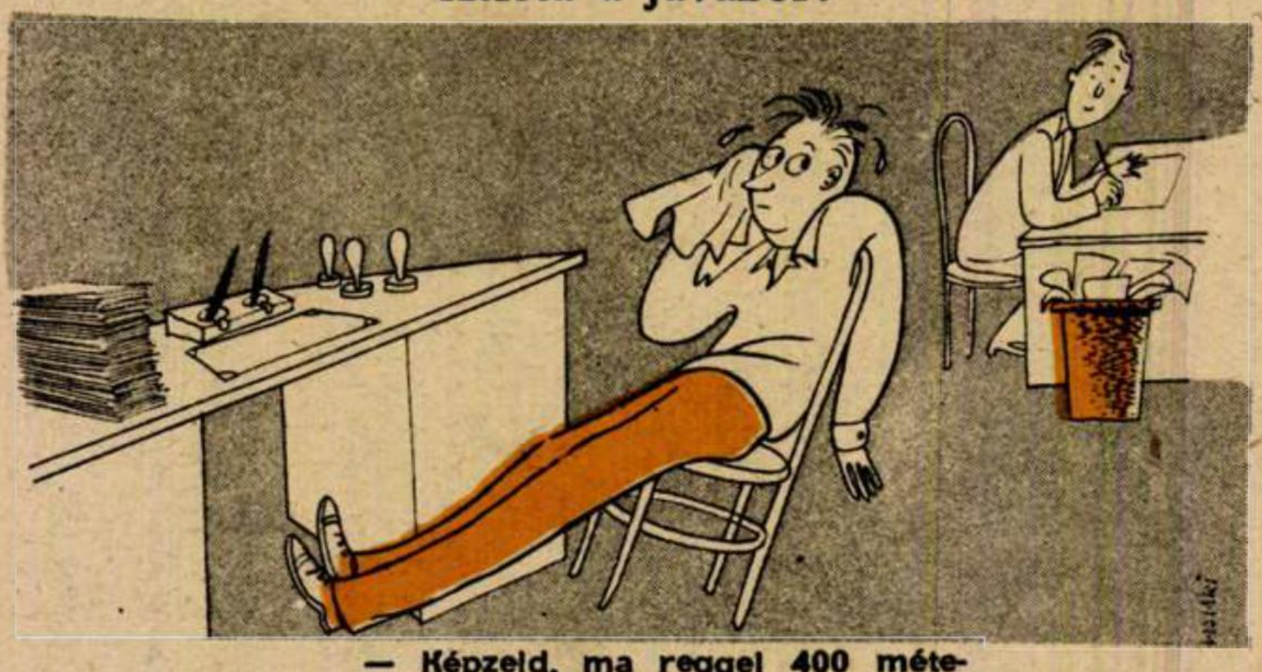
— Várj egy kicsit, beugrom ide egy percre. aztán folytatjuk a bunyót...

Ahol jól s ahol sehogysem versenyeznek

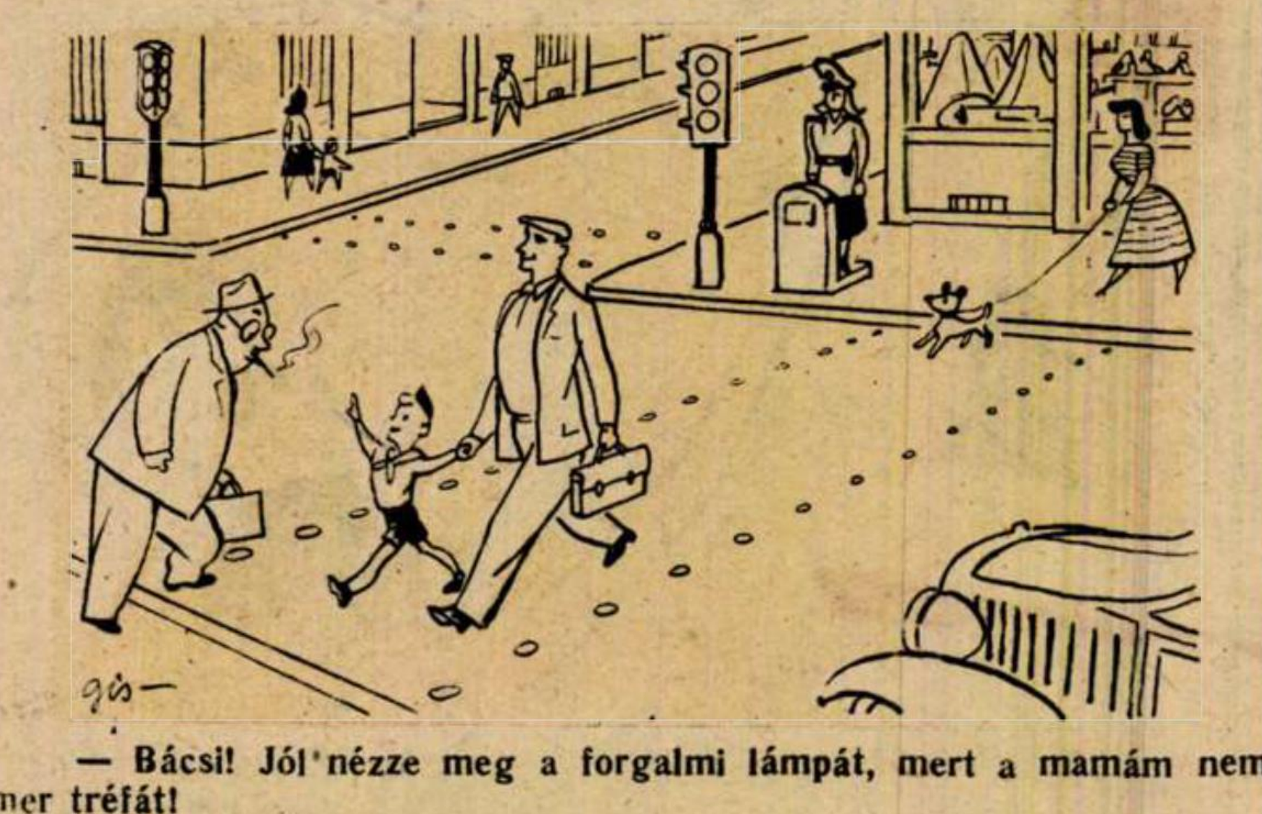
I. CSÉPLŐGÉP: Látod, én jól vagyok lakva, mert az etetőm gyorsan etet.
II. CSÉPLŐGÉP: Én meg az etetőmmel vagyok jóllakva, mert lassan etet.

Atléta a javából!

— Képzeld, ma reggel 400 méteren rekordot futottam.
— Az MHK-ban?
— Nem. Késón ébredtem.

BÜSZKE SRÁC

— Bácsi! Jól nézze meg a forgalmi lámpát, mert a mamám nem ismer tréfát!
— Mi közöm a mamádhoz, fiam?
— Ő a rendőr.

Le a bürokráciával!

Ha a mozigépésznek fáj a foga...

Június 24-én mozigépésznek alkalmaztak vidéken, a bezedeki körzetben. Kértem, hogy jelentsenek be az SZTK-ba, de a járási tanácsnál nem tudták megállapitani, hogy hová tartozom, mert a körzet öt falujában vetítek filmeket s öt helyen nem lehet bejelentést tenni. Az elszámolást a járási tanács végzi, ezért arra gondoltam, hogy leghelyesebb lenné, ha ők jelentenének be.

A járási tanács elnöke Kovács elvtárshoz utasított azzal, hogy ő a nyilvántartó. Ő Pikler elvtárshoz küldött, az SZTK ügyek intézőjéhez. Pikler elvtárs Takács elvtársat ajánlotta, mert szerinte az ügyem rá tartozik. Takács elvtárs viszont azt állította, hogy Szemcsák elvtárshoz kell mennem, mert ő a népművelési csoport előadója. Szemcsák elvtárstól megtudtam, hogy a mozigépészek ügye folyamatban van és a kérdés a megyei értekezleten is szóbakerült. Augusztus 15-én mozigépész-értekezlet volt, ezen én is szóbahoztam az ügyet, de nem történt semmi. Mi, mozigépészek árammal dolgozunk. létrákon mászkálunk, könnyen leeshetünk, áramütés is érhet bennünket és fogalmunk sincs, ki kezeli majd sérülésünket és azt sem tudjuk, hogy ki fizeti a költséget. Egy hét óta rettenetesen fáj a fogam, szeretném kihuzatni. De hol? Kinek a költségén? Hiába mennék fájós fogammal Kovács, Pikler, Takács vagy Szemcsák elvtársakhoz, ők valószínűleg megint azt mondanák, hogy a mozigépészek ügye még nincs elintézve. Nekem viszont mégis fáj a fogam.

Kedves Ludas Matyi, segíts a vidéki mozigépészek ügyén.

KOVÁCS BÉLA
BEZEDEKI KÖRZETI MOZIGÉP-KEZELŐ.

Mi van a 39-es számú magasszárú cipőkkel?

Mint zuglói lakos, ezúton köszönöm meg a Ludas Matyinak, hogy a Bosnyák-téri óra ügyét elintézte. Pár nappal a rajz megjelenése után már fel is volt szerelve az óra. Ez a gyors elintézés bátorít fel arra, hogy cipőügyemet elpanaszoljam.

Gyermeket várok és magasszárú cipőre van szükségem. Elmentem a legközelebbi Anyák Boltjába, de nem kaptam cipőt. Ezután még négy Anyák Boltjába mentem, de sehol sem volt 39-es cipő. Két hónap múlva várom a kisbabát és már alig tudok járni magasszárú cipő nélkül. Ezen a héten újra elindultam kutató körutamra. A Baross-téri Anyák Boltjában megtudtam, hogy megfelelő cipő csak a jövő hónapban lesz. Elmentem a Divatcsarnokba, ott sem volt magasszárú cipő. A Rákóczi-út 3-ban és az Úttörő Áruházban is hiába jártam. A Budapesti Nagyáruházban találkoztam egy másik leendő anyával, aki megjavította rekordomat: tizennégy boltban járt eredmény nélkül. Az áruház egyik vezetője megnyugtatott bennünket, hogy szülés után is megkaphatjuk a cipőt. Igen ám, de egészségi okokból szülés előtt kellene! Még egy reménységem volt: a Bosnyák-téri Cipőbolt. Legnagyobb meglepetésemre és örömömre, a polcok tele voltak magasszárú cipőkkel. Az elárusitónő azonban sajnálattal közölte, hogy csak tanácsi kiutalásra adnak cipőt. Rohantam a XIV. kerületi tanácshoz. Ott a tisztiorvoshoz irányitottak. A tisztiorvos kijelentette, hogy nem reá tartozik, hanem a IV. emelet 66-ba, a kereskedelmi osztályra. Ott megtudtam, hogy havonta csak 30 cipőt utalnak ki. Panaszra mentem a hivatalvezetőhöz, aki azzal „nyugtatott meg", hogy már a jövő hónapra is csak két pár cipőutalvány van. Elkeseredésemet látva, felhivta a Fővárosi Tanácsnál Feledi előadót, aki félóráig mással beszélt, azután közölték velünk, hogy már házon kivül van. Helyettese megigérte, hogy a jövő hónapban kapok utalványt. Én azonban attól rettegek, hogy a jövő hónapban sem kapom meg az igért utalványt, de ha meg is kapom, cipő már nem lesz. Jobb lenne, ha intézkedés történne, hogy a Bosnyák-téren, vagy másutt, ahol van 39-es magasszárú cipő, kiadják azoknak, akiknek szülés miatt sürgős szükségük van rá.

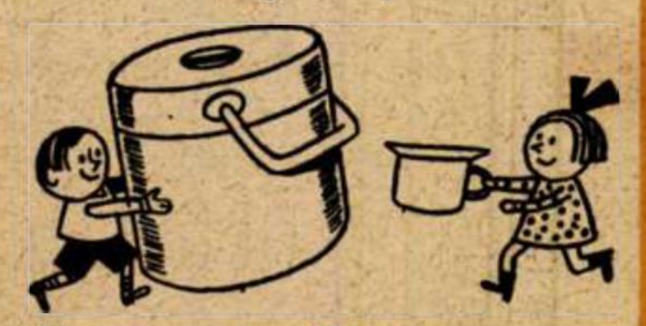
NAGY DÉNESNÉ,
XIV., Nagy Lajos király útja 138.

Ez nem útbaigazítás!

Vecsési lakos vagyok és azért utaztam Budapestre, hogy orvosi kezelésben részesüljek. Vecsésen útbaigazitottak, hogy a Fiumei-úti SZTK-hoz menjek. Ott sorszámot kaptam. Mikor a kartonra került sor, megkérdezték, hogy vonatom melyik pályaudvaron érkezett Budapestre? Amikor megmondtam, hogy a Nyugatin érkeztem, kijelentették, hogy nem hozzájuk, hanem a Kiss József-utcai SZTK-hoz tartozom. Elmentem a Kiss József-utcába, ahol ismét kétszer kellett sorbaállnom sorszámért és a karton miatt. Megállapították, hogy mivel a vonatom a Marx-térre érkezett, a Hold-utcai rendelőhöz tartozom. Elkeseredetten jegyeztem meg, hogy ezt már a Fiumei-úton is megmondhatták volna. Elmentem a Hold-utcába, ahol megtudtam, hogy ott egyáltalán nincs bőrgyógyászat. A Madách-térre utasitottak, ahol azzal fogadtak, hogy családtag számára csak 8-tól 2-ig van rendelés. Az órámra néztem, 2 óra múlt négy perccel. Hiába magyaráztam meg, hogy én már kora reggel óta járom hibás irányítás miatt a rendelőket, az ápolónő könyörtelen volt és elküldött. Most ujra fel kell utaznom Vecsésről Budapestre. Ügy érzem, helyes lenne, ha a vidéki SZTK-rendelőkben feltűnő helyen tájékoztató táblák lennének és ebből megtudhatnánk, hogy Budapesten melyik rendelőintézethez tartoznak a betegek.

Üdvözlettel:
Gattyán Györgyné
Vecsés,
Dózsa György-út 16.

Évike segít Gyuszikán

Kedves Ludas Matyi!

Nagyon kérlek, továbbitsd ezt a levelet Kajuk Gyuszikának. Köszöni Gyöngyvér Évike.

Ludas Matyi eleget tesz Évike kérésének és szószerint közli a levelet:

Kedves Gyuszika!

Olvastuk tragédiádat, hogy komoly, egyéves fiú létedre még mindig pelenkában kell tengetned életedet, egy bizonyos edény hiánya miatt. Gyere Tatabányára, mert itt van ilyen edényellátó üzlet. Ebben az üzletben valami különös oknál fogva úgyszólván semmi egyebet nem lehet kapni, csak ilyen edénykét. Van itt vagy 500 darab. Még méret után is kaphatsz. Viszonzásul keress nekem Budapesten egy nagy 25 literes ebédszállító-edényt, mert szüleim már régóta szeretnének ilyet vásárolni, hogy a dolgozók számára ebédet lehessen szállítani.

*

A tatabányai 500 kis edényből remélhetőleg néhányat Budapestre küldenek és nem kell Kajuk Gyuszikának odautazni érte. És talán Tatabánya is kap 25 literes ebédszállító edényt.

Az érdekeltek hozzászólnak

A Lengyeltóti Járási Tüdőbetegkórház panaszos levelet irt a Ludas Matyinak késedelmes hőmérő-szállítások miatt. A közlemény erősen bírálta vállalatunk tevékenységét. Közöljük, hogy vállalatunk indokolatlanul szerepelt az ügyben. Mi május 22-én értesitettük a lengyeltóti kórházat, hogy a gyógyászati segédeszközöket, így a hőmérőt is, nem mi, hanem az Orvosi Műszer Vállalat hozza forgalomba.

A harminc darab hőmérőről szóló rendelést mégis hozzánk küldték. Ez június 17-én történt. Mi nyomban továbbitottuk az Orvosi Műszerhez. Ma értesültünk, hogy a hőmérőket július 28-án adták postára. Tekintettel arra, hogy a rendelés júliusi szállítást kért, a hőmérőket pedig július végén szállították, nem állja meg a helyét a kórház panasza, mely szerint háromhavi késésről van szó.

Budapesti Gyógyáruértékesitő Vállalat
Lóránt Miklós ig. h.

*

Elismerjük, hogy nincs szó háromhavi késésről. Tekintve azonban, hogy kórház nem tud hőmérő nélkül gyógyítani, az Orvosi Műszer Vállalat, amely június 20-a körül kaphatta meg a Gyógyáruértékesitőtől átküldött rendelést, a teljes mennyiség leszállításáig küldhetett volna néhány hőmérőt július 28-a előtt is a lengyeltóti kórháznak.

Kedves Ludas Matyi!

1949 augusztus 19-én termelési felelős lettem a sárosdi Földmüvesszövetkezetben, javadalmamat még akkor százalékban számolták el. A gazdákkal való egyéni megbeszélés a délutáni időmből is lefoglalt erős három órát. Emellett rám tartozott az abai gépállomás traktorainak irányítása, ezért ugyancsak járt volna nekem százalék. Később utasításra kimentem a csillagmajori Állami Gazdaság jakabszállási üzemegységébe magtárosnak. (1949 november.) El akartam számolni, de akkor még nem lehetett. Mit tehettem mást — vártam.

Az évvégi elszámolásnál jelentkeztem a pénzemért, de akkor az elszámolást még nem hagyták jóvá. 1951 január utolján értesitettek, hogy megjött a jóváhagyás. Ennek ellenére pénzt még mindig nem kaptam, mert közben az akkori ügyvezetőt leváltották. Ez év februárjában iskolára kellett mennem. Mielőtt elmentem, megigérték, hogy elintézik az ügyet. Visszajöttem márciusban. Eredmény: semmi. Az iskola elvégzése után az enyingi járási tanácsnál lettem ideiglenes előadó. Áprilisban pedig az Állami Gazdaság Központjában lettem gondnok. Ismét új ügyvezetőt neveztek ki. Megígérte ügyem „gyors" elintézését. Bukor elvtárs a Megyei Központban azt javasolta, hogy lépjek érintkezésbe a járási Szövoszellenőrrel. Ezt a lépést megtettem. Ajánlott levelet írtam, de választ nem kaptam. A gépállomás vezetőjének is három levelet írtam, de ő sem válaszolt.

Kérem a szerkesztőséget, legyen ebben az . ügyben segítségemre. Bízom abban, hogy a Ludas Matyi nem hagy cserben. Bízom abban is, hogy a most kinevezett ügyvezető, aki harmadik azóta, mióta pénzemet sürgetem, jóváteszi elődei hibáját és több mint két év után végre megkapom pénzemet.

PINTER ANDRAS,
Székesfehérvár,
Ady Endre-utca 1. sz.

Miért nem megy az autóbusz a járdához?

Aki autóbuszra vár, tapasztalhatja, hogy a kocsik nem a járda mellett állnak meg, hanem távol a járdától. Az idősebb utasok ezért nehezen tudnak felkapaszkodni az autóbuszok magas lépcsőire. Sokan egyáltalában nem tudnak felszállni, másokat ketten-hárman tolnak fel a kocsiba. Kérjük az autóbuszok vezetőit, álljanak közelebb a járdához, hogy artistamutatvány nélkül is fel lehessen szállni a kocsikra.

Több autóbuszutas.

Kedves Ludas Matyi!

A Szabadsághegyen lakom és a 12.408-as számú Közértben vásárolnék, ha nem kellene mindig sorbaállni. Ugyanakkor, amikor a városban minden várakozás nélkül kapunk zöldséget, itt néha több mint egy óráig kell várni, amíg hozzájutunk. Tojás is bőségesen van a város minden Közért-fiókjában, de itt csak kétszer egy héten hoznak tojást és akkor sokáig sorba kell állni érte. Az is baj, hogy az elárusítók udvariatlanok.

Elvtársi üdvözlettel:
KÁLNAI GÁBORNÉ
egyetemi hallgató.

Ludas Matyi
Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: V., Alkotmány-u. 3 Telefon: 127-750, 128-031
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11 Telefon: 221-285
Hirdetési osztály: V., Bajcsy-Zsilinszky-út 34. Telefon: 125-340
Csekkszámlaszám: 61.080
Előfizetési ügyek: Posta Központi Hirlap Irodája, V., József nádor-tér 1. Telefon: 180-850
Személyes ügyfélszolgálat: V., Roosevelt-tér 5—6
Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

ILYEN MÉG NEM VOLT!

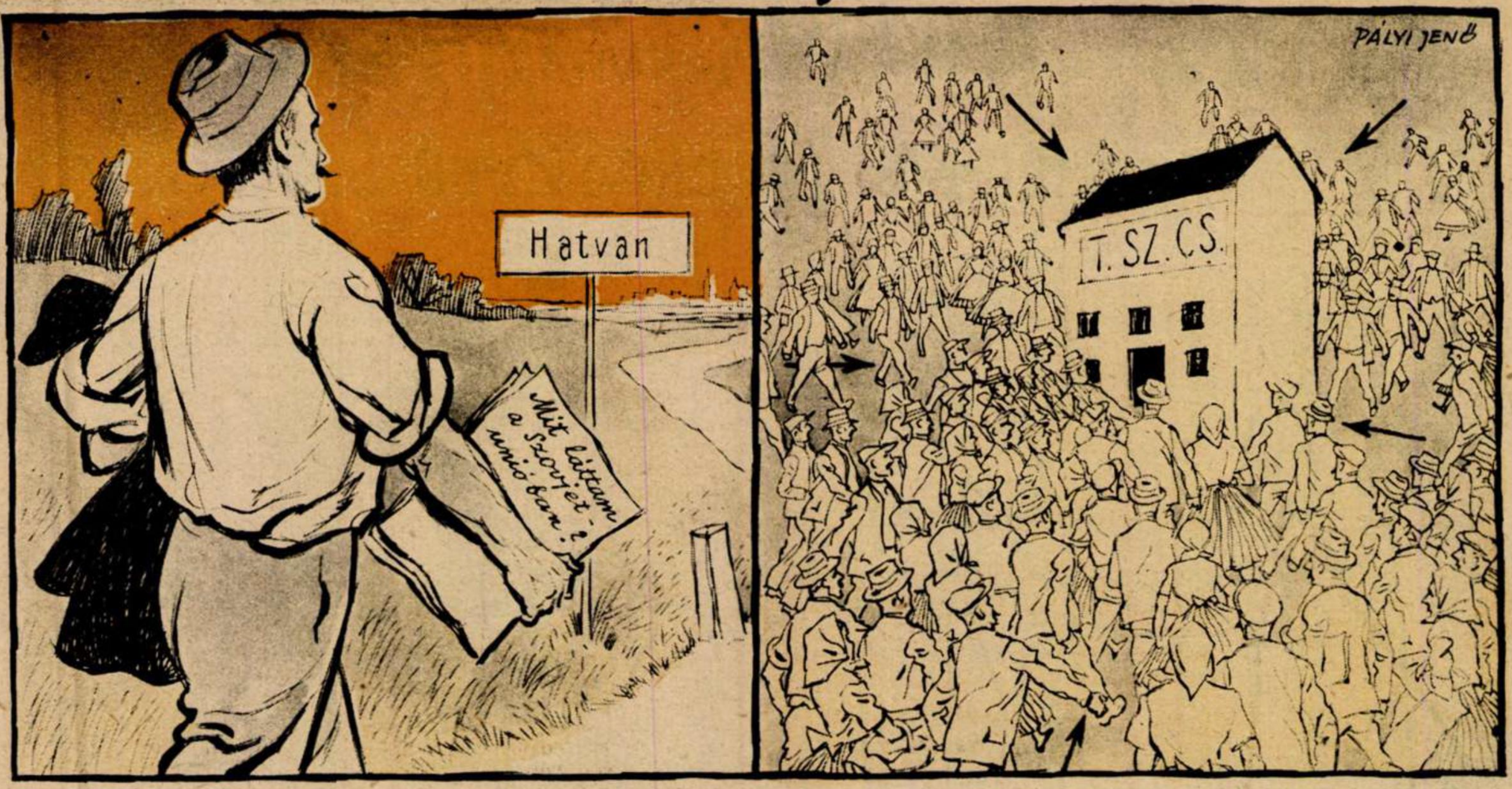

— Ilyen még nem volt... — mondta az egyik rendőrlány az autóbusz perronján a másiknak, és mindjárt mesélte is tovább: — Szemközt a járdáról lelépett az úttestre egy férfi, s noha pirosat mutatott a lámpa, elindult az úttesten cikázó autók és motorbiciklik között. Nagyon el lehetett merülve a gondolataiban, csak akkor kapott észbe, amikor egy tűzoltóautó közeledett feléje éles vijjongással. Hajszál híján a kerekek alá került, végül mégis átevickélt a túlsó partra. Persze megfizettettem vele a bírságot.

— Mért mondtad, hogy ilyen még nem volt?

— Mert ez az ember vita nélkül beismerte, hogy szabálytalanul közlekedett.

RÉGI TÖRTÉNET új tartalommal

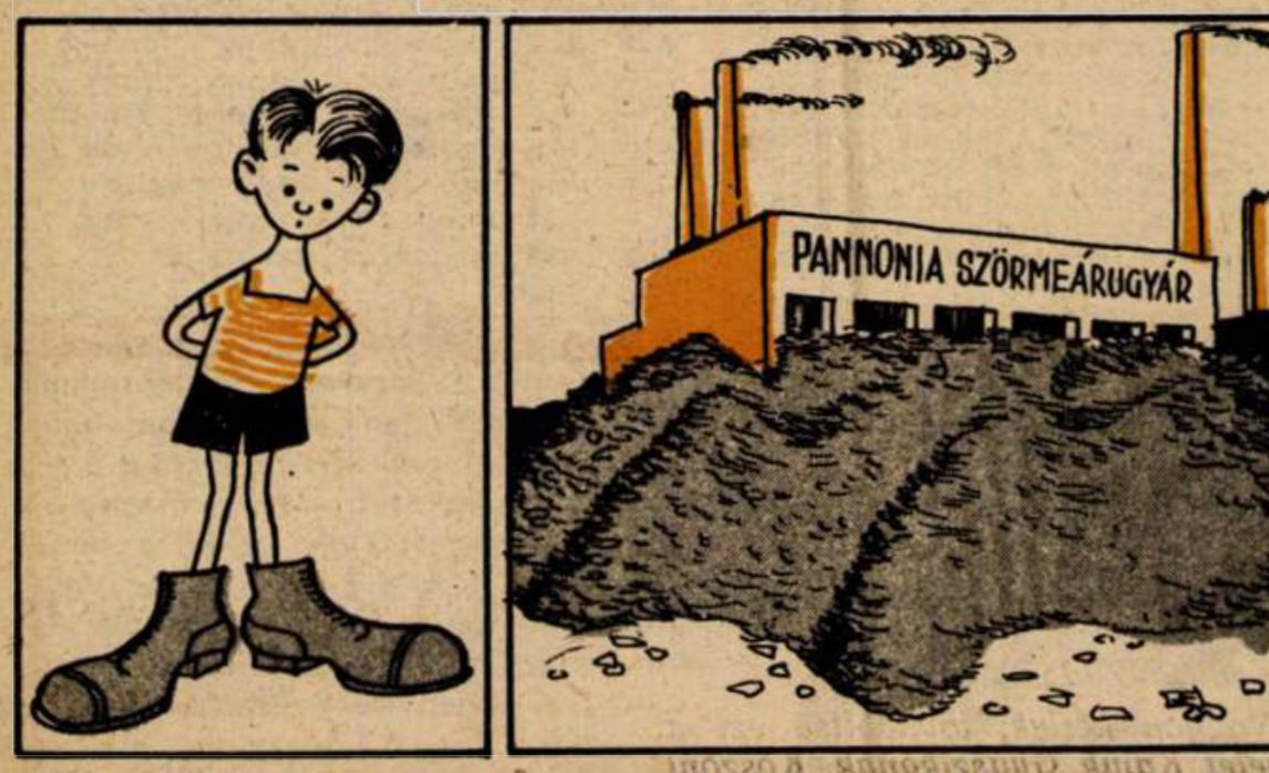

Egy ember megy Hatvan felé

Hatvan ember megy egy felé

Kérdés és felelet

(50 mázsa — gyermekcipő készítéséhez megfelelő — bőrhulladék hever a Pannonia bőrgyárban.)

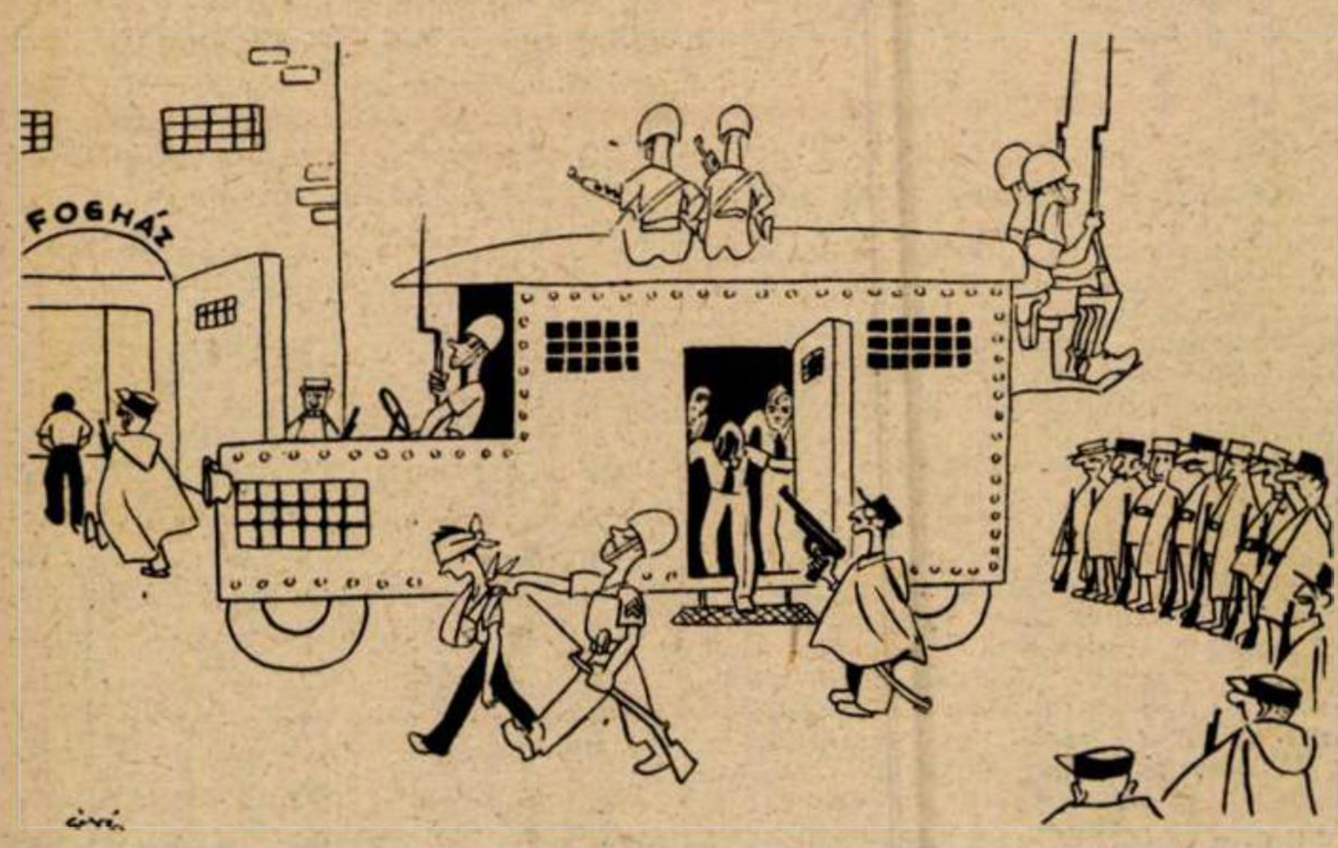
— Miért nem jár ez a gyerek gyerekcipőben?

— Mert a Pannonia-bőrgyárban a Gazdamozgalom gyerekcipőben jár.

ÇÁFOLAT

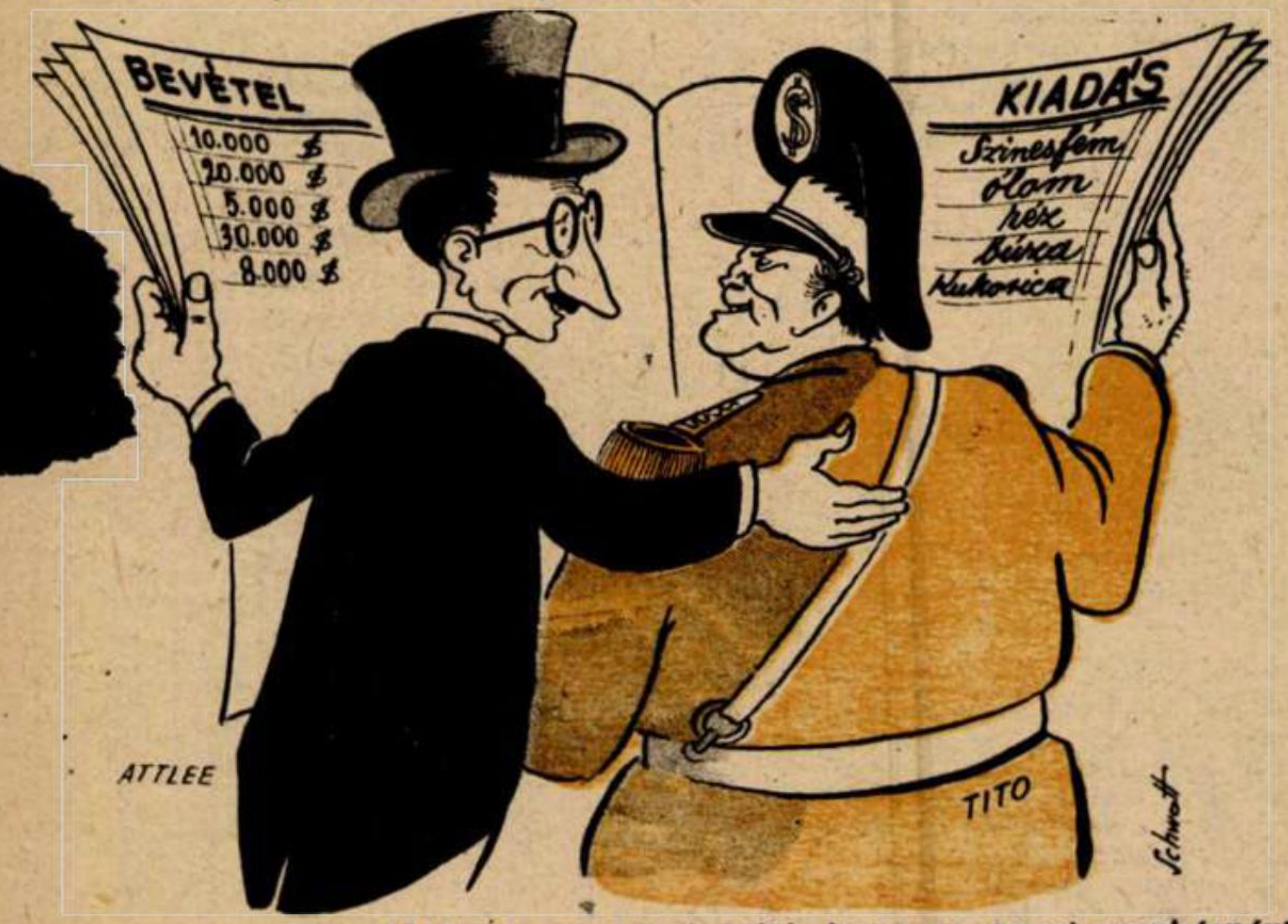
A Fesztiválról érkező francia fiatalokat Pantinban, Párizs külvárosában állig felfegyverzett rohamrendőrök százai várták.

A VIT-küldötteket szállító szerelvényt holtvágányra irányították, a fiatalokat leszállították a vonatról és harmincas csoportokban rabszállítókocsikon vitték Párizsba.

A FRANCIA KORMÁNY CÁFOLATA: Messzemenő előzékenységgel fogadtuk ifjainkat. Gépkocsi állt rendelkezésükre, s pihenésükhöz középületeket nyittattunk.

„Ideológiai" közeledés

(Azt írja az angol sajtó, hogy az angol munkáspárt és Titóék ideológiailag közelednek egymáshoz.)

KULTURFRONT

Humor a javából

Tréfa. Írta: Gádor Béla

A „Humor a javából" című kiadvány szerkesztőbizottsága már két órája ülésezik. A szobában vágni lehet a füstöt, de már ehhez sincsen kedve senkinek. Az elnök immár ötödször összegezi a tényállást:

Elnök: Tehát elvtársak, arról van szó, hogy a „Humor a javából" című kiadványunk első füzete nem sikerült. A főlektorátus albizottsága megállapította, hogy egyes közleményeinkbe viccek csúsztak bele, amelyek alkalmasak arra, hogy a közönségből kacagást váltsanak ki. Ez nem a mi célunk, elvtársak. A mi célunk az, hogy az új, magvas, komoly humort megalapítsuk. És addig nem megyünk innen el, amíg ezt a feladatot végre nem hajtottuk. Belátom, a feladat nem könnyű, de még van másfél óránk. Mindannyiunknak van humorérzéke, sőt alapjában véve kedélyes fickók vagyunk, csak az a fontos, hogy energiánkat a döntő feladatra koncentráljuk. (A koncentrálás elkezdődik.)

Mezei (soványan és alázatosan belép. Ő a népszerű humorista): Bocsánatot kérek, én a „Humor a javából" szerkesztőségét keresem. Nem tudom, jó helyen járok-e...

Elnök: Ez a „Humor a javából" szerkesztősége.

Mezei: Igen? Akkor elég rossz helyen járok...

I. bizotts. tag (harsányan kacag): Hahaha, micsoda humor!

Elnök (leküzdi undorát, amelyet minden humorral foglalkozó ember iránt érez): Foglaljon helyet elvtársam, arról van szó...

Mezei (zsebéből papírköleget húz elő): Tudom kérem, miről van szó. Már magammal is hoztam az anyagot. Ez a késõnjövésről szól, ez a bürokráciáról, ez az ötéves terv eredményeiről, ez az anyagtakarékosságról...

Elnök: Anyagtakarékosság? Nagyszerű. (Kezébe veszi a darabot.) Már a címe is remek. (Nevet.) Szín: a vállalat újítási irodája... Kitűnő... (A bizottság tagjai az elnök köré gyűlnek, nevetve végigolvassák a darabot, a végén már fuldokolnak a röhögéstől. Egyszerre mind elhallgatnak.)

Elnök: Hát ez rettenetes.

I. bizotts. tag: Borzalmas!

II. bizotts. tag: Izléstelen.

Mezei: Hogyhogy kérem, nem értem...

Elnök: Úgy kérem, hogy ez előadhatatlan. Ez maga szerint humor?

Mezei: Bocsánatot kérek, hát miért nevettek?

Elnök: Az más dolog. Ha az embert megcsiklandozzák, akkor is nevet. Ez tiszta mechanikus humor, amely az ember rekeszizmait birizgálja, úgyhogy kénytelen röhögni. (Nevet.) A poenja kitűnő. Hahahaha. (Hirtelen elhallgat.) Rettenetes! Nézze kedves barátom, nekünk szatírára van szükségünk.

Mezei: Mit tetszik azalatt érteni?

Elnök: Egészen pontosan nem tudom, de ha vár egy félóráig, akkor megkapjuk a szatíra legújabb meghatározását a Temetkezési Egylet közgyűléséről. Nekünk olyan humor kell, ami nem vált ki a hallgatóból durva nevetést. Amin az ember legfeljebb elmosolyodik.

I. bizotts. tag: De nem valami szélesen, hogy a szája a füléig érjen. Nem. Csak éppenhogy.

II. bizotts. tag: Jobb is, ha nem a szájával mosolyodik el, hanem csak a szemével.

III. bizotts. tag: Az egyikkel! Az untig elég.

Mezei: Egyszóval a közönségnek nem szabad nevetnie?

Elnök: Lehetőleg nem. De ha már nevet, akkor az komoly, magvas nevetés legyen. A nevetőnek szoruljon ökölbe a keze és szorítsa össze a fogát, miközben nevet. A mi célunk a gyűlölet kacagása. Ez az úgynevezett irodalmi humor, amelynek legújabb meghatározását éppen most kaptuk meg a Sírásók Egyesületének kétnapos ankétjáról...

Mezei: Értem kérem. Akkor ügye a darab nem kell.

Elnök: Azt nem mondtam. A téma nagyon jó... Menjen be szépen a másik szobába és húzza ki az összes vicceket, aztán hozza vissza, akkor előadjuk... Helyes?

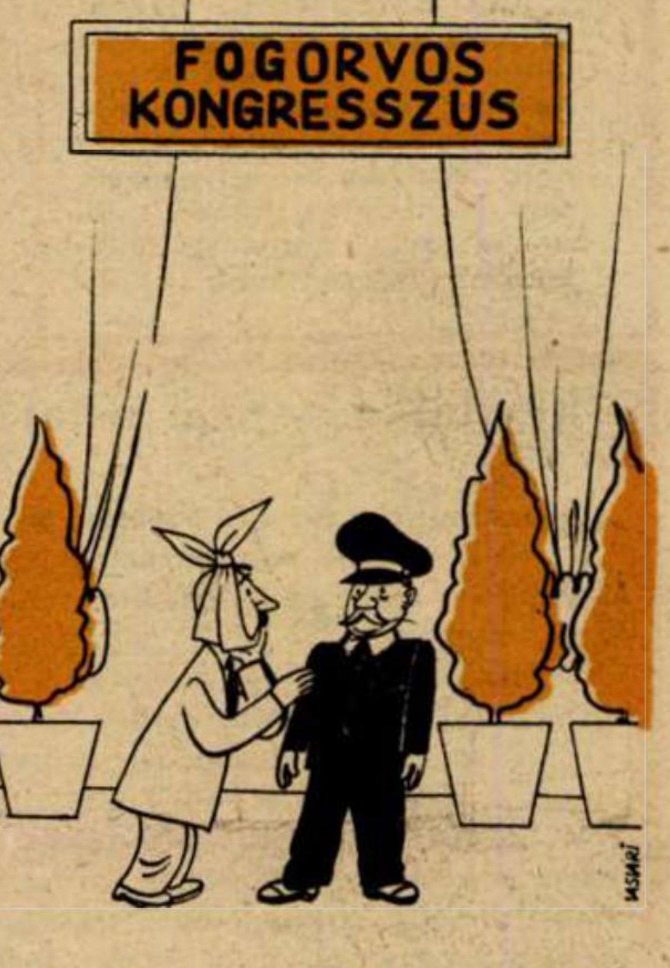
Mezei: Annál mi sem könnyebb. Kész leszek két perc alatt. Viszontlátásra. (Átmegy a másik szobába.)

I. bizotts. tag: Kérlek elnök elvtárs, nem értem az egész dolgot. Most mondtad, hogy a legutóbbi kiadványunkban is blamáltuk magunkat és akkor nyakunkra hozod ezt a humoristát, ezt a veszedelmes embert.

Elnök: Még mindig nem értitek? Mezeit azért hivattam, mert ő lesz az új lektorunk. Ez az ember humorista, tudja, mi a vicc. Ő fogja a darabjainkból a vicceket kihúzni. Ezentúl nem fogjuk blamálni magunkat.

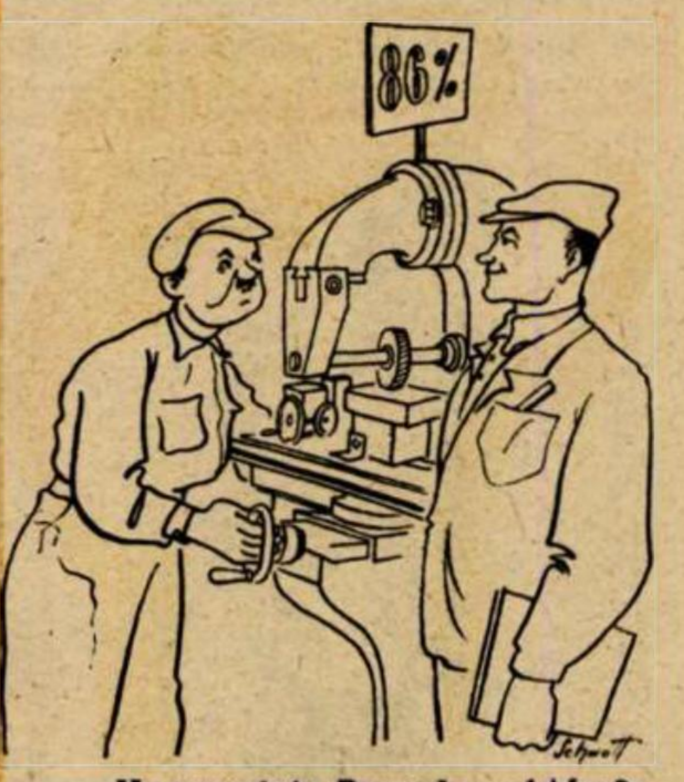
Függöny

Sürgős ügyben!

Tessék azonnal kihivatni doktor Halupecz Gyulát...

Ahogy írva vagyon

— Hogysmint, Beregi szaktárs?

— Hát csak lassan, lassan...

— Azt látom a termelési lapján, Beregi szaktárs.

Az új nyakörv

HARRIMAN: Szolgálj szépen tovább is kutyuli, akkor megkapod!

Ludas Matyi a MUNKAERŐTARTALÉKOK HIVATALA 7. sz. tanműhelyében

MELYIK A LEGSZEBB SZAKMA?

AZ ÖNTŐ

Rigó Karcsi falusi gyerek és az istenért se akart öntő lenni. Nem, és nem, toporzékolt annakidején. Marós leszek, fúrós leszek, végül öntő lett. Ma semmi pénzért sem lenne más, hiszen mindenki tudja, hogy az öntőszakma a legszebb a világon.

AZ ESZTERGALYOS

Guttman Ágnes töprengett, végül esztergályos lett. Ma öreg drehus, holott csak tizennyolc évvel ezelőtt született s tizenkét hónapja tanulja a szakmát. Megkérdeztük tőle, ha mégegyszer fiatal lenne, mi szeretne lenni. Esztergályos, csakis esztergályos, mert az esztergályos szakma a legszebb a világon.

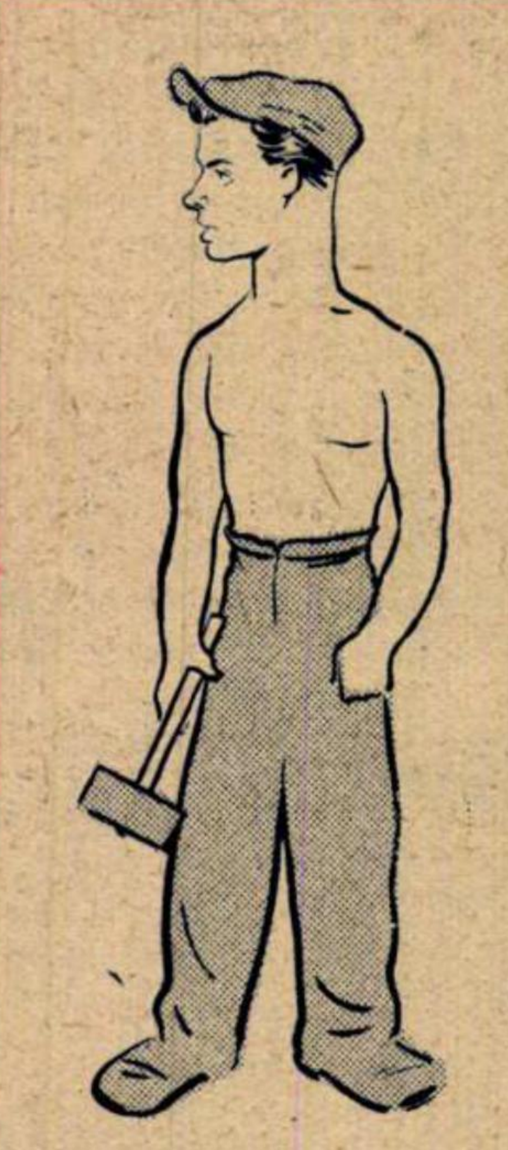
A KAZÁNKOVÁCS

Hegedüs Sanyit első pillantásra karakán srácnak néztem. Az is: láttam a munkáját. Jó kis kazánkovács lesz belőle. Valamikor esztergályos akart lenni. Ma? Semmi pénzért nem változtatna szakmát. Miért? Egyszerű: kazánkovácsnak lenni legszebb dolog a világon.

A MINTAKÉSZÍTŐ

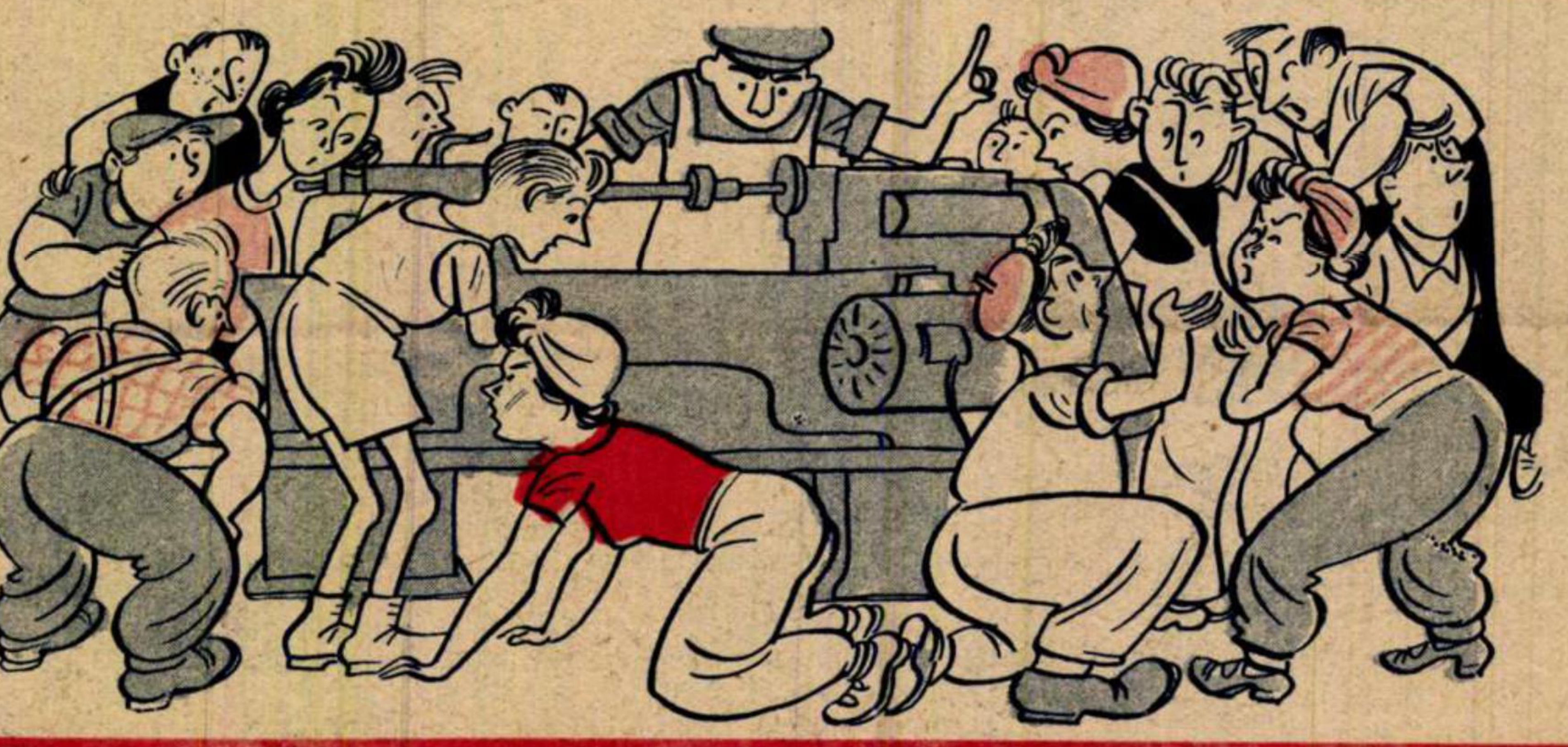
A duci Határ Margit még nem a legjobb mintakészítő tanuló, de a legjobb akar lenni. A fene tudja, miért, a lányok valahogy nem kedvelik a mintakészitést. Vajjon miért? Megkérdezzük Margitkát, ő is csodálkozik, azt mondja: „Majd megjavul a helyzet, hiszen a mintakészítő szakma a legszebb a világon".

A TÜZIKOVÁCS

Ha kazánkovácsnak lenni jó dolog, akkor mennyivel jobb tüzikovácsnak lenni! A képünkön látható Nagy Pál József a legjobb tüzikovács tanuló. Később majd mérnök lesz, de egyelőre azt tartja — a tüzikovács szakma a legszebb a világon.

Elindul vagy nem indul?

A tanműhely tanulói egészen egyedül elkészitettek egy esztergapadot. Mindenki beleadta a szivét, lelkét, hogy sikerüljön.

Aztán eljött végre a nagy nap. Kipróbálják a szakértők előtt.

Sárközi Jenő azt álmodta a nagy napot megelőző éjjel, hogy elfelejtették beépiteni a fogaskerékrendszer harmadik kerekét. Álmában is végigfutott a hátán a hideg és a haja égnek állt. Tisztán látta maga előtt, hogy csak két kereket szereltek be. Most mi lesz? Micsoda szégyen, micsoda szégyen, hol volt akkor az esze? Másnap reggel nyulcipőt vett fel és úgy rohant be a gyárba.

Guttmann Ági is állandóan az esztergapad körül sürgött-forgott. Titokban el is nevezte Esztinek, mivelhogy, amint mondtam, esztergapad volt. Babos Pista állandóan azt hajtogatta, hogy el kell vinni az esztergapad közeléből minden mágnest, mert ha mágnes van a közelében, nem indul el a gép. Az egész tanműhely a gépet csodálta. Mindegyikük arra volt büszke, amit ő csinált. S mindegyikük azt tartotta a legfontosabbnak. Simitgatták, olajozgatták, kopogtatták hogy nincs-e valami baj. Lassan telt az idő. Legszivesebben megtolták volna a mutatókat. Úgy néztek az esztergapadra, mint valami kincsre. Féltékenyek voltak még arra is, ha valaki idegen megcsodálta.

A tanműhely legjobb tanulója elforditotta az esztergapadon a kapcsolót.

Elindul vagy nem indul?

Elindult. Ma már vigan dolgoznak rajta a tanműhelyben.

Ez a kis matyó a Mezőhegyesről való Sárközi Jenő. Éveinek száma 15 s három hete ismerkedik az esztergapaddal. Aki nem tudja, hogy ujonc, azt hiszi, ez a gyerek a bölcsőben cucli helyett is az esztergapaddal játszott.

Gyertek lányok vasasnak!

Félegyházig elhallatszott a hivó szó. A Hegyi-lányok elolvasták a plakátot és azután szó nélkül tovább mentek. Fejükbe nem láthatott senki, így nem tudhatták, hogy milyen nagy sürgés-forgás támadt odabenn. Édesapjuk, Hegyi bácsi is elolvasta aznap a felhivást a téeszcsé-irodában. Elgondolkozva szivott egyet a pipájából, s aztán továbbment.

Hegyi Ilonka nem sokat gondolkodott. Elhatározta, hogy feljön Pestre vasipari tanulónak. Édesapjának és a húgának nem mondta el az elhatározását, csak az édesanyjának. Édesapjának azért nem, mert az mindig azt hajtogatta, hogy: „a vasas szakma férfimesterség, nem ilyen csibecsontúaknak való!", a húgának meg azért nem mondta el, mert az olyan locsi-fecsi, nem tudja megtartani a titkot.

Hegyi Rozália, a kisebbik lány sem sokat morfondirozott. Pillanatok alatt megszületett benne a gondolat: feljön Pestre vasasipari tanulónak. Édesanyjának és a nővérének nem mondta el a tervét, csak az édesapjának. Édesanyjának azért nem mert az mindig azt hajtogatta, hogy: „a vasas szakma férfimesterség, nem ilyen csibecsontúaknak való!", a nővérének meg azért nem, mert az nem tudná megőrizni a titkot.

De a titok így is kiderült az utolsó napon, azaz, hogy kiderült, hogy mindenki mindent tudott.

Másnap a két Hegyi-lány elsőéves ipari tanuló lett a MÁVAG tanműhelyében.

De még itt nincs vége a történetnek.

A híresneves Gyarmati Olga olimpiai bajnoknő kis rokona a Gyarmati Zsuzsa. Géplakatos, és olyan jól végzi munkáját, hogyha olimpiai ifi-bajnokságot rendeznének szakmájából, egész biztos, mint géplakatos, olimpiai bajnokságot nyerne.

Ellenkezőleg, csak most kezdődik.

Megkapják az egyenruhájukat, beosztják őket munkapadok mellé, és elkezdődik a tanulás. Tanulnak az üzemben, és tanulnak az iskolában. Az iskolában ötös átlag a legjobb, a tanműhelyben a száz százalék. Barátságot kötnek a gépekkel, az oktatókkal, a szaktársakkal. Olyan gyorsan telik el az első év, hogy észre sem veszik. Mintha csak egy nap telt volna el és nem egy esztendő. Már varrhatják is a második stráfot a gallérjukra. Esténként olvasgatnak, moziba, szinházba járnak. A második év végén felszabadulnak, szakmunkások lesznek, és azontúl öreg szakinak számítanak.

Azután is olyan egyenes az út, mint a tolómérce. Jön a szakérettségi, az egyetem, és így tovább és így tovább.

Lelki szemeimmel már olvasom is az újságot, amelyben az áll, hogy Hegyi Ilonka főmérnöknő feltalált egy újtípusú esztergapadot. Már látom Hegyi Rozit a filmhiradóban, amint éppen átveszi a Kossuth-díjat.

Kicsit előreugrottam az időben. de nem mondtam egy fia valótlanságot sem. Igaz lesz, ha nagyon akarják.

Gyertek lányok vasasnak

MIKES GYÖRGY

TOLÓMÉRCE: Szervusztok gyerekek, üdvözöllek benneteket úgy a magam, mint az összes szerszámok nevében.

EMLÉKEZÉS...

Mi tagadás, nem újságiróként perdültem a világba, hanem előbb csecsemő lettem, később csipisz kölyök, aztán iskolába jártam és aztán még mindig nem száguldottam a töltötollal a gyanútlan papiron. Amikor nekilódultam az életnek, jóanyám inasnak adott. Kis kócoshoz kerültem, géplakatos volt a jóember, nagy tüzhelyekkel kellett ismerkednem, cipeltem is őket, lónak szánt stráfkocsikon és a fenekem tyúkszemet kapott a ráillesztett rúgásoktól.

Időnkint a mester, aki kedélyes ember volt, péklapát-kezeivel megtekerte a füleimet is és a mesterné azt állította, hogy a világ legkellemesebb dolga gyermeket dajkálni. Már három éve voltam inas és a mesterségből a műhelysöprésen kivül mindössze a pofonokat ismertem, viszont remek dadussá váltam.

Csi... csi... csicsija Lajcsika, aranyos kis Lajcsika. Hajcsi Lajcsi kis baba, jaj de huncut kis baba...

Közben telt a szép élet s most a hajdani pirosra pofozott nasi jegyzettömbbel a kezében mászkál itt a műhelyben. Csoda ez, vagy micsoda? Nem. Az történt, hogy a hajcibálós mester urakat s gazdáikat, a fehérlovas Horthy-pereputtyot elfújta a szél. Azt is tudjuk, miféle szél volt ez, nem is szél, orkán, no de nekem és a hozzám hasonlóknak jót tett. Ha nincs fölszabadulás, a régi szipogós, megszeppent taknyos béka ma bizonyosan nem komoly újságiró-emberként jegyezhetné az érdeklődő tanulók okos szavait.

Mászkálok, nézelődöm, kiváncsiskodom, ismerkedem a srácokkal, csodálkozom a látnivalókon és örülök a gyerekek örömének. A mosolygós mester derüsen magyaráz, bemutatja az üzem nevezetességeit, a leendő sztahanovistákat s én pedig tudós képet vágva nézem, amint a pöttöm kis gombócok, nyurga leányzók gyúrják az ipart. Tanulják a mesterség csinját-binját, nem kell szatyrot kézbekapni, hogy a naccságanak bevásároljanak a piacon, a rezesorrú mester pálinkaszagú károgását is elvitte az ördög.

Itt mellettem nyaralásról beszélnek, Mátraházán voltak a fruskák, tündérien kékszemű kislány izgatottan meséli élményeit. Nyaralás? Egyszer a vaskerités-cipelés kellemes sérvvel látott el s a Rókus alpesi vaságyai között szagolhattam az ózondús étert. Ez volt a nyaralás.

Na de tűnj el mult — emitt lányok esztergálnak, a copfos kis Ilonka, a buksifejű Margitka s a pisze Editke gonddal irányitja a szelid esztergapadokat. Fiúk, lányok úgy dolgoznak egymás mellett, mint a testvérek, a fiúk tiszteletbeli lányok, a lányok tiszteletbeli fiúk.

Megint másutt fociról esik szó, a műhely és az összes tanműhelyek legjobb centercsatárja elárulja, hogy olyan sufnit rúgott vasárnap egy bizonyos futballkapuba, hogy csak na. Mert sportolnak is a gyerekek. A régi lurkók, a régi tanulók vidám sportja a vasárnapi általános nagy műhelytakarítás volt.

Tovább lépek, éppen most búcsúzik egy csoport. Lányok és fiúk egyévi tanulás után kikerülnek a nagyműhelybe, hogy tovább ismerkedjenek a szakmával. Egyik-másik szemében könny csillog, elszorult [illegible] vel búcsúzkodnak, örülnek is, [illegible] nem is. Örülnek az új tanulá[illegible] hetőségeknek s borúsak, mer[illegible] hagyják Pistát, a Palit, a Ja[illegible] jó mestereket, itthagyják a [illegible] bácsit, a műhely papáját, a személyzeti osztályvezetőt. Itthagyják otthonukat — a tanműhelyt. Velük örülök és velük szomorkodom. Mi az? Nasi lettem újra? Nem, nem, hiszen már bácsikorú egyén vagyok s újra semmit sem kezdhetek. Nem is akarok, s a továbbiakban mint komoly és fennkölt újságiró elvtárs járom a tanműhelyeket s tanulom, most aztán igazán megtanulom, hogy mi a különbség a régi fenékenbillentett nasi s a mai vidám tanuló sorsa között.

NAGY S. JÓZSEF